Загартовані сонцем, вітрами,
Перепливши незнані світи,
Ми не маємо стежки і брами, —
До якої прийти.

Серце кинувши в шторм і штилі,
Ми в обличчя плюєм сатані
І незрушно на тонни, на милі
Розраховуєм дні.

Наша зброя — гартовий кортик,
Наші думи — морський бурецвіт,
Наше серце — у чорному порті,
Де цвіте антрацит!

ЖИВУ, ПРАЦЮЮ. Харків, с. 26-27.